Ч. 236. Субота 18 (31) жовтня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї на Угорщині. — Гр. Лямсдорф в Парижи. — Німеччина а Росия. — Ще про замах на кн. Ґоліцина).

Ситуация на Угорщині стає знов критична, бо після обчислень деяких ґазет заносить ся в парляменті на так численне виступлене з теперішної більшости, що она готова би перемінити ся в меншість і могла би лиш при помочи голосів німецких Сасів переводити ухвали. Доси мала більшість 270 голосів а опозиция 143. До опозициї належало 80 кошутовців, 25 членів католицко-народної партиї, 25 диких і 13 з фракциї Уґрона. Доси, кажуть, виступило вже з більшости 40 послів, отже відношенє змінило ся на 230 до 183. Більшість при тім стані була би ще достаточна, але вже заповідають дальше виступлене більше як 60 послів, а рівночасно опозицийна праса заповідає дальшу обструкцию. Орґан Кошута Egyetertes виказує ріжницю межи проґрамою комітету девятьох, а модифікациями Тіши, та каже: Хотять, щоби володітельскі права виконувано і дальше на лад як із Хлопів. До того край сей не допустить. Ми стоїмо на становищи, що на Угорщині нема рішучо ніяких унаслідуваних володітельских прав. Володітельскі права походять безусловно і безвиїмково від народу. Тоті права треба длятого так виконувати, як то нарід приписує. Не хоче ся майже вірити, що на Угорщині може знайти ся політик, котрий може припускати, що нарід згодить ся на таке вичеркнене і знищене своїх конституцийних прав.

Угорске міністерство справ внутрішних довідало ся, що хтось видав брошуру під заголовком: „Поклик до угорского народу“ і з підписом „Виділ краєвий“ та розсилає єї всюди по краю. Міністер видав зараз наказ всім властям, щоби они лишили тоту брошуру, котра може лише збаламутити публику. Брошура тота піддає гадку, щоби нарід сам голосував і так рішив громадно, чого домагає ся в народнім інтересі.

Ґр. Лямсдорф виїхав з Делькасом до Версалю і позістане там аж до завтра. Оба міністри справ заграничних будуть обговорювати головно справу македоньску і японьско-росийску. — Journ. des Débats пише з нагоди приїзду ґр. Лямсдорфа, що такі справи, як француско-анґлійске або француско-італіяньске зближене не може бути для Росиї предметом обави, але противно, она може бути рада з того. Як-би ґр. Лямсдорф не поступив був до Парижа, то се було би впадало в очи, особливо же зі взгляду на стрічу царя Николая з цісарем Вільгельмом у Вісбадені. Чутка, що француско-росийский союз єсть захитаний, не має ніякої основи.

Köln. Ztg. пише з нагоди стрічи царя Николая з цісарем Вільгельмом: Стріча обох монархів відповідає дружним відносинам обох монархів і їх держав. Що для тої стрічи вибрано якраз теперішну хвилю, так важну для всіляких справ межинародної політики, сего не треба й доказувати. Хоч переговори підчас сеї стрічи не опирають ся на якійсь уложеній наперед проґрамі, то все-таки монархи будуть обговорювати і справи загальної політики і можна бути переконаним, що така розмова послужить тим більше цілям мира, що мирні наміри як німецкої так і росийскої політики видержали пробу. Коли же поодинокі росийскі ґазети посувають ся так далеко, що із тої стрічи висновують здогад, мов би Німеччина відступала від політики, якої доси держала ся і звертала особливо увагу на росийскі інтереси в Манджуриї, то се таки дійстно трохи за далеко. Політика Німеччини певно не стояла доси на перешкоді росийскій політиці.

Про замах на кн. Ґоліцина доносять ще, що напастники ранили єго в трох місцях в голову, але зовсім легко, а відтак повтікали в дебру, куди за ними погонила поліция. Напастники втікали то з одного корча в другий а поліция стріляла до них і одного убила на місци, другого пострілила смертельно, а третого зранила тяжко. Доказу нема на то, щоби то були убийники вислані революцийним комітетом вірменьским, лиш то здаєсь бути певною річию, що їх хтось наймив.

8)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Мерріґого).

(Дальше).

— Але ви, пані, мусіли бути ще дуже молоді, коли ваш муж вас лишив. Мене дивує, що ви не віддали ся другий раз.

— Я? Другий раз віддавати ся? Ні, що могло би було мене до того наклонити? Господь Бог був ласкавий для мене і мені було дуже добре. На що було мені брати на свою голову ще стараня о другого чоловіка, коли я досить мала труду з дитиною і господарством? Не скажу, аби я в першій хвили не відчувала дуже прикро страти Джемса, але в цілім ґрафстві не було такого другого як він, що умів так добре накладати на віз і стожити сіно, ще до того дуже округлі стіжки. І так нагле минув ся. Помагав Тимкови Дойльому при молоченю і нещасте хотіло, що дістав ся до машини, котра відорвала єму обі ноги. Поліцийний капраль приніс мені перший ту вість. „Мс. Слеттері“ — сказав він — „я прийшов повідомити вас, що не побачите вже ніколи вашого чоловіка на ногах“. — „Чому ні?“ — спитала я і обтріпала муку з рук. Я була саме при печеню хліба — а мій хліб був славний на цілу околицю. — „Чому ні?“ — відповів капраль — но, бо дістав ся до молотільні і колесо відорвало єму обі ноги, лише єго труп привезуть вам на возі“. Що правда, той поліциянт мав все мягке серце! — О, ви вже відїздите, мр. Мурфі? Отже від четверга за тиждень, день по ярмарку, приїду до вас — як Бог позволить — і оглряну ваше господарство. Я скористаю відтак з нагоди і за одним заходом поступлю до О'Конноля та звідаю у него про вас.

Страх Мурфіого при тих словах був не аби який. Єго уста отворили ся, але він не був в силі промовити ні слова. Аж по хвили, подаючи їй на прощанє руку, відповів:

— Отже від четверга за тиждень дожидаємо вас, пані. І я так устрою цілу річ, аби ви бачили ся з моїм дідичом — о скілько то лиш буде можливе.

IV.

Пісок в очи.

Поминаючи цілковито всї звичайні товарискі приписи, сїв Антін на другий день по полудни по гостині вітця в Бовін Гавс на свій біцикль і переїхав простір двайцятьох двох миль, які ділили єго від предметів своєї любови з нечуваною скоростию.

„Предметів“ любови було сказано і то цілком справедливо. Добре відживлена худоба, вигідний дім, навіть фортепян, всьо то мало в єго серци велике значінє, хоч все таки не так велике як Бріда сама.

Але по тій другій гостині дівчина цілком ним заволоділа. Крім маленького кутика призначеного для мс. Слеттері, виповняла Бріда ціле єго серце.

Вплив так нагло збудженої любови до женщини був величезний.

Матери Антін майже не памятав, знав єї лише з оповідань. А поминувши недавну стрічу з мс. Ґорман, яку устроїв був отець, не мав Антін ніколи ві найменших зносин з женщинами.

Переговори в тій послідній справі вели ся в одній комнаті „Некоронованої гарфи“ в Балліківкопе і обмежали ся лише на личні відносини. Вдова Ґорман заявила, що Тоні ще „молодий і слабий в костях“, але на ту нагану відповів єго отець, що „ту хибу лїчить час з кождим днем“. Антін сам був лиш німим сьвідком розмови, а визиваючі очи вдови робили єго дуже несьмілим.

Якже инакше було тепер! Вправді спершу видав ся мс Слеттері єго вигляд трохи непочесним, однако вскорі з тим погодила ся, а остаточно навіть полюбила молодого хлопця.

При своїх оповіданях задержав ся він умисно на своїй сирітскій молодости і на сумних відносинах, які з того для него виплывали, аж в добрім серци старої обудило ся милосердіє. Великі, ясні як звізди очи Бріди немов би полонили єго душу і приковали до себе.

Новинки.

Львів дня 30 го жовтня 1903.

— **Перенесеня.** П. Президент міністрів, як міністер судівництва переніс контрольора мужеского заведеня карного в Станиславові Стан. Гросcого до мужеского карного заведеня у Львові, а ад'юнкта карного заведеня у Львові Райм. Штарка іменував контрольором мужеского карного заведеня в Станиславові.

— **Предсідателем ради повітової** в Сяноці вибрано п. Володимира Трусколяского, посла на сойм краєвий, а его заступником о. Олимпа Поляньского, гр.-кат. пароха в Івоничи.

— **В сали „Народного Дому“ в Бережанах** відбуде ся дня 2-го падолиста с. р. великий музикально-вокальний концерт, який уряджує товариство „Бережаньский Боян“ при співучасти хору руско-україньского театру. Програма: 1. Орхестра. — 2. Січиньский: „Дніпро реве“, хор мішаний в супроводі фортепяна відсьпіває хор. „Бережан. Бояна“. — 3 Лисенко: „Народні пісні“, відсьпіває п-ні Рубчакова. — 4. Лішт: Рапсодия II. відограє п-на М. Кекиш. — 5. Деклямация: * * * виголосить п. Захарчук арт. рус. нар. театру. — 6. Нижанковский: „Нова Січ“, виконає хор. муж „Бережан. Бояна“. — 7. Лисенко: „Реве та стогне Дніпр широкий“, сольо барит. відсьпіває п. М. Л. — 8. Колесса: „Обжинки“, хор мішаний „Береж. Бояна.“ — Початок о годині 8-ій вечером. — По концерті відбуде ся пращальний комерс для дружини театральної. Хто-б не дістав запрошеня на комерс, зволить зголосити ся в „Бояні“.

— **Сокільске сьвято** відбуло ся в селі Стриганцях, станиславівского повіта дня 11 жовтня с. р. з нагоди отвореня пожарної філії львівского „Сокола“. Народу зібрала ся така сила, що хата читальняна не могла всіх помістити, а богато ще стояло під вікнами хати. Були також відпоручники станиславівского „Сокола“, с. є. заступник голови і 6 другів. Збори відкрив місцевий сьвященик о. Софрон Левицкий, котрого то заходом і старанєм заложено тутешне товариство. Провід зборів поручено одноголосно о. С. Левицкому, а секретарювали Сильв. Батюк і Гриць Скоморовский. Відтак промовляв д. Якубович, відпоручник станиславівского „Сокола“ і пояснив зібраним ціль і значінє товариства, а д. Олесницкий ст. прав, заохочував до солідарности сокільскої і згідности, щоби полишивши на боці личні незгоди, брати ся до реальної праці. Промови переплітано хором місцевих сьпіваків. Виділ вибрано такий: голова о. Софрон Левицкий; начальник стягу Никола Піраньоский, а заст. нач. стягу Андрій Протас. Всіх членів вписало ся доси 67.

— **Просьба.** Посол Юл. Романчук оповіщує таку просьбу: Збираючи материяли до критичного виданя поезий Шевченка, прошу всіх, у кого є які рукописи, давнійші або рідкі виданя і т. и., позичити мені на короткий час, а я готов дати всяку поруку, якої-б хто жадав, що зверну на час і без найменшого ушкодженя. Розуміє ся, всякі кошти пересилки я сам поношу. *Юл. Романчук*, у Львові ул. Кампіяна 5 (а в часі засідань ради державної Wien Abgeordnetenhaus).

— **Загадочна справа.** Селянка з Острівчика, теребовельского повіта, Мария Гумницка, вийшла оногди рано з дому до тамошного млина, а коли не вернула до вечера, почали ей глядати. Однако глядане було безуспішне. Єсть підозріне, що Гумницку убито. Підозріного о убийство мельника Мартина Жабского арештовано і відставлено до слідчої вязниці теребовельского суду повітового.

— **Рабунок в банку.** В торговельнім банку в Варшаві обрабовано в понеділок з незвичайною зухвалостию купця Керценберґа з Прушкова, в хвили, коли той виймав мошонку з грішми, аби заплатити при касі належитість. Якийсь драб, підглядаючий его з далека, вирвав мошонку, а кількох спільників злодія заступили дорогу Керценберґови. Заки Керценберґ вспів наробити крику, рабівники утікли. В мошонці було 500 рублів.

— **На гробі дочки.** Сими днями прибув до Сомобора в Хорватиї капітан войск Сполучених Держав, Безе, аби зложити вінець на гробі дочки, котра померла перед 5 роками в Сомоборі, в часі подорожи по Хорватиї і Дальматиї. Прибувши на кладовище, капітан зложив вінець і приклякнув на гробі, аби помолити ся; однако в тій хвили ражений апоплектичним ударом упав без житя.

— **Утік поліциянтови.** Оногдашної ночи арештовано у Львові на улици якогось чоловіка, що ніс перини, дві подушки і дві великі хустки. Приведений на поліцию той чоловік подав, що називає ся Гринько Тимоха і що річи, які ніс, прислала ему его жінка зі Скла. Позаяк тому не повірено, відослано Тимоху до арешту. Однако по дорозі Тимоха утік поліциянтови і вже его не зловлено.

— **Про нещастну пригоду руского студента в Альпах**, о чім ми свого часу доносили, пишуть з Відня до „Діла“: В дрібних вістях „Діла“ був „здогад“, взятий мабуть з німецких часописий, що наш товариш Микола Минько, ст. фільософії, вибравшись на прогульку на Шнеберґ, закінчив житє „самоубийством“. Товариші академіки не простували сейчас того „здогаду“, бо сподівали ся, що т. Минько ще поверне і сам его спростує. Нині вже тяжко думати, щоб т. Минько був при житю, проте товариші, що жили з покійним в приязни і діставали від него переписні листки в часі его цілої артистичної подорожи, а навіть в передодень катастрофи, заявляють, що они зовсім не здогадують ся, немов би М. Минько закінчив самоубийством, але противно всі переконані, що нещасливий закінчив житє як богато инших туристів в Альпах. Покійний, вірючи в свої сили і друкований провідник, пустив ся з вершка гори сам і видко з'сунув ся з високої скелі в пропасть, бо ратункова експедиция „Alpinen-Verein-у“ переглядала всі стежки, однак всякі заходи лишили ся безуспішними. Покійний не вибирав ся спеціяльно на Шнеберґ, але як пристрастний любитель штуки подорожував в часі послідних ферий по Німеччині, звидів ґалериї образів в Монахові, в Липску, оглянув Меран, Тріент, з поворотом звидів Ішль, Інсбрук а наконець хотів ще перейти гору Шнеберґ. Та завидна судьба загнала его в пропасть і в той спосіб вирвала з поміж нас найкрасшого товариша, чоловіка науки і знаня, а народови его доброго сина. Був то не пересічний студент, — всесторонно образований, а особливо на поли красної штуки проявляв велике знанє. В тов. „Січ“ був головою научного кружка. В послідних днях писав свому братови пароховий в Гребенові: „В країні своєї штуки я віджив. Я вповні вдоволений зі своєї подорожи. Тепер не задержуючись вже нігде, їду до Тебе, бо мені вже банно за ріднею і рідними сторонами.“ *Г. П.* — В доповненю сеї дописи годить ся замітити, що пок. Микола Минько був сином селянина з Морозевич, пов. самбірского. У Відни студиював славістику і належав до найздібнійших учеників професора Яґіча. Сего року укінчив покійний університетскі студиї та готовив ся до докторату і в тій цілй вибрав ся в згадану наукову подорож. Дня 8 с. м. прибув до готелю в Гохшнеберґ і полишивши в нім свої річи, удав ся з двома місцевими товаришами на вершок Шнеберґу

Заки попращав ся з женщинами, випросив у старої позволене, що може в Баллікінкопе зайти до староства і выстарати ся там о дозвіл на вінчане.

Дотичне его предложене, внаслідок котрого відпадали всі формальности а також церковні заповіди, дуже вдові сподобало ся, бо справа непотрібно не розголошувала ся. А она мала причину держати вінчане в тайні! Було то ще й длятого добре, що коли би по еї обоpонах в Кільманаґен їй що не сподобало ся і переговори розбили ся, оминулось би ріжних поговірок і скандалу.

З другої сторони, колиб всьо добре зложило ся, могло весілє відбути ся цілком тихо за тиждень, або за місяць. Мс. Слеттері добре знала, длячого бояла ся поговірок і сплетень перед весілєм. Єї імя стояло записане в чорній книзі „Сполученої ліґа“. Проклін того товариства тяжко спочивав на ній і она не була певна, чи настоятелі ліґи, скоро почують про намірене весіле, не вмішають ся в ту справу і не відстрашать доброго жениха.

По тій гостині покинув Антін свої удавані форми і неначе забув на то, що був сином і наслідником мр. Родольфуса Мурфі'ого, мирового судиї і предсідателя повітової судової управи. Его мила природна вдача показувала ся тепер в цілій веселости, сьвіжости і бистроумности молодої Ірляндиї тим ліпше і гарнійше.

Він провів обі неділї між гостиною батька і рішаючими обзоринами старої Слеттері в Бо він Гавсі, а крім того їздив там ще й в будні вечерами, аби утомлений фізично, але укріплений на души вертати пізно в ночи до дому.

В часі тих чотирнайцяти днів, які їм полишила вдова Слеттері, мали оба Мурфі повно роботи, аби хоч трохи затерти сліди довголітного неладу і занепаду, понаправляти дороги і в огороду зробити коли вже не зільник, то бодай очистити его від всілякого буряну і дикої гущавини.

Коли би Роді лиш половину тої бистроумности, з якою тепер старав ся покрити зрадливі хиби, видимі знаки недбальства і лінивости, ужив був в часі свого господареня на піднесене ферми, то нині був би він був богатим чоловіком.

О'Коннолеви здавало би ся, що то сон, коли би так случайно переходив був дня 28 через чистеньку ферму Кільманаґен.

Там, де ще перед кількома днями не було нічого крім знищеня, занепаду, неладу — панував нині найбільший порядок. Просторі пасовиска були засіяні білими лінкольньскими, чорними гемпширскими і кучерявими шевіотскими вівцями.

Родольфус Мурфі мусів очевидячки любити ріжнородність, коли тілько всіляких овечих пород пасло ся на его пасовисках. Лише не було одної старої вівці — іменно тої, що була підозріна о пархи.

Ніякі земскі муки не будуть вже нарушувати еї спокою, шмату, якою була звязана, вже здоймлено з неї, а так само і природну еї одежу раз на все і в виді смачної баранячої печені, сочистих котлетів і сильного булїону мала она на слідуючий день помагати мс. Слеттері гостити і — ошукати.

Як з вівцями так само було й з иншою худобою на фермі. Два коні бігало поволи в округлій кіньскій загороді, за ними кількоро лошат. Деколи задержували ся і виставляли свої голови понад ворота загороди, аби повитати своїх сусідів, трилітного коня і дві молоді кобили в другій загороді.

Що-до рогатої худоби, то були там з великими простими і закрученими рогами, всіляких мастий і всілякого віку. Голодні зьвірята були нині спокійні, бо в ночи накидано їм множество сіна і коли зробив ся день, всьо вже стояло сите.

Не позабуто і на дрібнійшу зьвірину, як безроги і дріб. Навіть стадо тучених індиків і гусий, плеканих печаливо старою матерію Михайла Годжінса в млині, мало появити ся того четверга рано в загороді Роді'ого, де він мав їх пильнувати, бо инакше зачудована птиця була би без сумніву чим скорше вернула до рідної загороди, аби там заспокоїти свій голод сьвіжо вареною кропивою з ґрисом.

В такий спосіб удало ся Мурфі'ому перевести обманьство на великий камінь.

Всі ті череди і стада худоби і птиці стояли при обильній поживі, аби серед нових тяжких обставин мати який такий душевний спокій. Всьо то було повивизичуване у сусідів, аби в той спосіб можна було на другий день спедіваним гостям кинути піском в очи.

Роді уживав всіляких викрутів і покривок, аби сусідів наклонити до такого незвичайного поступку.

— Позичиш мені на завтрішний день своїх десять безрог, або пять баранів — нехай ховають ся? — питав він після того, що хотів зичити.

Заможним чиншівникам давав пізнати, прижмурюючи хитро очи та покивуючи головою, що кинув око на одну вдову, „дуже поважану старшу особу,“ котру гадає взяти за жену. Позаяк після впевнень Роді'ого мала она бути богата і походила ізза гір, то ніхто не почував ся до обовязку відкривати перед нею то обманьство або перешкодити ему.

Супротив бідних оповідав Мурфі цілком иншу байку. Той кровопій дідич тисне его

оглядати схід сонця. В ночи з 8 на 9 переночував в т. зв. Fischerhüte, а досьвіта розійшов ся з товаришами, умовивши ся прийти ріжними стежками до одного місця. Від сеї пори пропав без вісти. Імовірно мусіла захопити его сніжна буря, що зірвала ся того дня в горах, і певно скинула его в пропасть. До нинішного дня не удало ся альпейскому „Turisten-Rettungs-Verein-ови“ попасти на его сліди.

— **Помер** Касп. Вербович, офіцияд рахунковий ц. к. Намістництва, в 40-ім році житя.

ТЕЛЕГРАМИ.

Будапешт 30 жовтня. На нинішнім засіданю партиї ліберальноі заявив ґр. Апоній, що буде підпирати кабінет Тіши, маючи надію, що Тіша буде управляти в дусі Селя, в дусі конституцийнім.

Будапешт 30 жовтня. Budap. Corr. доносить, що кабінет Тіши представить ся найдальше в середу палаті послів.

Рим 30 жовтня. Король підписав вчера декрет приймаючий димісию кабінету і місию утвореня нового кабінету повірив Джолітті'му.

Константинополь 30 жовтня. Урядово доносять, що у вілєті адріянопольскім і в кількох инших повстанці напали на сторожу войскову і на маґазини митові.

Берлин 30 жовтня. Проф. Теодор Момзен, звістний історик, поражений ударом апоплектичним; нема надії удержати его при житю.

Надіслане.

Вп. Панове Господарі!

Купуйте від християн кравві вироби а то, добрі **Млинки** до чищеня збіжа з движимими ситами „Нового моделю“, широкі 24 цалів, в ціні 25 до 30 і 35 зр. — **Плуги** до ораня, котрі оруть на якій небудь колісници, по 10 зр. і висше. — **Колісниці** до плугів сильно оковані по 6 і 7 зр. — **Плужки** до підгортаня бараболь цілком зелізні по 8, 10, 12 і 15 зр. — **Значники** чотирорядові сильні, оковані, до робленя знаків на ряди під бараболї по 5 зр. — **Рала і Гаки** до зрушуваня рілї і витяганя перею по 10 і 12 зр. — **Січкарні** всякого рода по 26, 30 і 36 зр. **Млинки або жорна** до меленя збіжа на муку, корбові з двома каменями, цілком зелізні по 40 і 50 зр. — Всякі молотільні доставляю також по низьких цінах. — Вироби суть власні і випробовані. Поручаюсь дальшій ласкавій памяти і замавляти прошу під адресою:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

Тепер скажу, як робить ся замовлене на ріжні знаряди. Декотрі П. Т. господарі хотіли би собі замовити і спровадити деякі знаряди, але не знають в який спосіб. Робить ся так, що купує ся почтову картку кореспонденцийну за $2^1/_2$ кр. і пише ся так: Вп. П. Прошу мені надіслати: плуг за 10 зр., млинок за 30 зр., січкарню за 26 зр., або що иншого, за ціну ту а ту, під поданою адресою. (Тут виписує ся четко імя і назвище, місце замешканя, почта і стация зелїзниці). Гроші зложу при відборі знаряду з зелїзниці, (або пересилаю переказом). — Адреса до мене:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

в нечуваний спосіб задля трохи залеглого чиншу. Щасливим случаем удало ся ему найти одну дуже богату вдову, котра має охоту позичити ему на малий процент значнійшу суму гроший. Отже, аби єї пересьвідчити, що его ферма щось варта, потребує на один день трохи худоби від сусїдів.

А між тим до Родольфуса Мурфі'ого, мирового судиї і т д. не належало з тої всеї худоби, що варта була яких вісімсот до девятьсот фунтів крім двох овець, одного ягнити, одної старої корови, осла і кільканайцятьох курий ні один хвіст, ні одно крило.

В самім домі переведено ще більші зміни.

Величезний мебльовий віз, повний столів, плетених крісол, ліжок і подушок стояв перед сьвіжо помальованими головнима дверми, а отець з сином пильно заходили ся, аби помагати фірманам зносити і уставляти в комнатах цілу ту обставу.

Тих кілька днів, в часї котрих Тоні приглядав ся, як его отець торгував ся о визичене на три дни всіх тих хороших річий з мр. Веляном, купцем в Баллїкінкопе і тапіцером, вистало, аби ему отворити очи на вартість гроша.

Мр. Велян робив сьвітлі інтереси на тім, що позичав за контрактом на балї, вечерниці і инші товариcкі зібраня меблї, скло, порцеляну і т. и. Не одно офіцирске мешкане завдячувало свою вигоду мр. Велянови, бо в часї війни мусїли полки в цілім краю безнастанно змінювати кватири, часто навіть по кількох годинах і тому офіцири в ніякий спосіб не могли всюди брати з собою власної обстави; для них не було иншого виходу, як лиш зичити єї у таких як мр. Велян.

Отже поручене, яке мр. Мурфі видав, не було для властителя того цвитучого підприємства нїчим новим і він радо пристав на замовлене Роді'ого доставити ему цілого урядженя дому за ціну сімох фунтів і десятьох шилїнґів платних з гори.

Контракт обіймав також обовязок доставця річи привезти і відобрати своїм коштом, лише Мурфі і его син мали помагати людям мр. Веляна при уставлюваню обстави і прибиваню занавіс.

Родольфус Мурфі заплатив з тяжким серцем жадані гроші, а відтак при помочи Тоні'ого і мр. Веляна вибрав всї предмети один за другим.

Тепер отець і син були тим заняті, аби всї ті хороші річи поуставляти так, аби як найлїпше представляли ся.

Дім в Кільманаґен був поверховий, але перше був він лише одноповерховим, до чого відтак прибудовано передну часть з чотирма комнатами. Нова часть дому була покрита дахівками, стара соломою, а відтак бляхою. Крім чотирох комнат в передній части дому було в старій части ще чотири комнати, дві кухні і дві комнати на горі призначені на спальні.

Мурфі з сином мешкали в старім домі; передну, нову часть уживав він на шпихлїр, в котрім держав тверде збіже.

В часї, коли мала приїхати мр. Слеттері, було там дуже мало зерна, а коли его звідтам забрано, комнати представляли ся незвичайно брудно і погано. Треба було щось на те порадити. І ще нїколи в житю не працювали оба так дуже, як тепер.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск в Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова. Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск в гол. двірця
2·04		„ „ в Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{2}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск в Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ в Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).